

РЕШЕНИЕ

№ 4183

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 12.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4100** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Г. Д. срещу писмо на Директора на СДВР с рег. № 513000-20643/27.03.2023 г., с което по направено от него искане с вх. № 513000-11421/16.02.2023 г. му е отказан достъп до преписка по дисциплинарна проверка, разпоредена със заповед № 513з-10009/21.11.2022 г. на зам.-директора на СДВР.

В жалбата се твърди, че издаденият акт е незаконосъобразен, като подробни съображения в тази насока са изложени в същата. Жалбоподателят моли, процесният административен акт да бъде отменен, а преписката върната на административния орган със задължителни указания.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, се представлява от адв. Т., моли съда да уважи предявената жалба по съображенията, изложени в нея. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Директора на СДВР, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Х.. Изразява становище за недопустимост на жалбата, тъй като обжалваното писмо не представлявало индивидуален административен акт, тъй като в него не се съдържало властническо волеизявление. Сочи се, че жалбоподателят нямал правен интерес от обжалване на акта, тъй като служебното му правоотношение с МВР било прекратено и съответно не е страна в дисциплинарната проверка. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител. Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените от страните доводи, установи следното от фактическа страна:

Със заповед № 513з-10009/21.11.2022 г. на зам.директор на СДВР било разпоредено извършването на проверка по реда на чл. 205, ал. 2 от ЗМВР по постъпили данни за извършено дисциплинарно нарушение от страна на старши инспектор Т. Г. Д. – началник група „Охрана на обекти на вододовеждащи съоръжения“ на „Охрана на обекти на „Софийска вода“ АД“ към отдел „Охранителна полиция“.

Със заповед № 8121К-14294/20.12.2022 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР (по желание на служителя) служебното правоотношение на старши инспектор Т. Г. Д. било прекратено, като считано от 03.01.2023 г. същият вече не бил служител на МВР.

С искане до директора на СДВР с вх. № 513000-11421/16.02.2023 г. жалбоподателят Т. Д. пожелал на основание чл. 205, ал. 4, т. 1 ЗМВР да му бъде предоставен достъп до преписката по образуваната срещу него дисциплинарна проверка, както и на основание чл. 205, ал. 4, т. 2 ЗМВР заедно с упълномощения от него адвокат А. Д. да направят необходимите извлечения и копия от материалите по това производство.

Със заповед № 513з-1863/07.03.2023 г. на зам.директора на СДВР на основание чл. 209, т. 5 ЗМВР – поради прекратяване на служебното правоотношение, дисциплинарното производство срещу Т. Д. било прекратено.

На 27.03.2023 г. Директорът на СДВР издал обжалваното писмо с рег. № 513000-20643, с което отговорил на отправеното до него от жалбоподателя искане с вх. № 513000-11421/16.02.2023 г. В писмото било посочено, че с прекратяване служебното правоотношение на жалбоподателя с МВР, същият престава да бъде страна в производството по заповед № 513з-10009/21.11.2022 г. на зам.директор на СДВР, поради което и хипотезата на чл. 205, ал. 4, т. 2 ЗМВР, съгласно която подпомагащите лица със съгласието и в присъствието на държавния служител, срещу когото се води дисциплинарното производство, могат да правят необходимите извлечения и копия от материалите по производството при условията на чл. 34 от АПК, в случая не била приложима.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, от легитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Що се касае до правната природа на оспореното писмо, то настоящият състав счита, че същото притежава всички белези на индивидуален административен акт. Въпреки, че в същото не се съдържа изричен отказ на административния орган, то такъв може да бъде изведен от неговото съдържание, а именно - с отричането на качеството на страна на жалбоподателя по образуваната дисциплинарна преписка, се отказва и предоставянето на достъп до документите, съдържащи се в нея. Налице е и правен интерес от обжалване на този отказ, тъй като с него се засягат правата на жалбоподателя да разбере, за какво нарушение е била образувана проверката срещу него и въз основа на какви данни.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното писмо е издадено от компетентен административен орган, доколкото искането на жалбоподателя за предоставяне на достъп до преписката е било адресирано до директора на СДВР, като именно той е дължал произнасяне по така направеното искане и като орган, притежаващ правомощия за ангажиране на дисциплинарната отговорност (чл. 204 ЗМВР). Актът е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 2 АПК писмена форма, като съдържа всички необходими реквизити, включително и фактически и правни основания за издаването му. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. При издаването на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. На следващо място, административният орган е приложил правилно материалния закон, поради следните причини:

Реализирането на дисциплинарната отговорност на служителите в Министерството на вътрешните работи е уредена в глава осма от Закона за МВР. Съгласно чл. 205, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, като за изясняване на постъпилите данни дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. В ал. 3 на същата разпоредба е предвидено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат.

С оглед на това, може да се направи изводът, че страни в дисциплинарното производство по реда на ЗМВР са дисциплинарно наказващият орган и държавният служител, срещу когото се води производството. Правото, предвидено в чл. 205, ал. 4, т. 2 от ЗМВР, а именно да се правят необходимите извлечения и копия от материалите по производството при условията на чл. 34 от АПК, принадлежи на държавния служител и на посочен от него адвокат или друг служител на МВР. С прекратяване на служебното правоотношение със заповед № 8121К-14294/20.12.2022 г. между жалбоподателя в качеството му на служител в МВР и Министерството на външните работи като работодател, Т. Д. е престанал да бъде страна в образуваното дисциплинарно производство, тъй като е загубил качеството на държавен служител. На свой ред дисциплинарното производство следва да бъде прекратено на основание чл. 209, т. 5 ЗМВР, както е и сторено.

Предвид гореизложеното административният орган правилно е отказал искания по реда на чл. 205, ал. 4, т. 2 ЗМВР достъп на жалбоподателя до дисциплинарната преписка, тъй като към датата на направено искане (16.02.2023 г.) Д. е бил загубил качеството държавен служител в МВР и съответно е загубил и възможността да се възползва от предвиденото в горепосочената законова разпоредба право.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че жалбоподателят е имал право да поиска достъп до намиращата се в дисциплинарната преписка информация, но не по реда, предвиден в чл. 205 ЗМВР, а по реда на Закона за достъп до обществена информация (ЗОДОИ). Легално определение на понятието обществена информация е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и това е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните

администрации, е официална и служебна. Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, арг. чл. 11 от ЗДОИ. За субектите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ е регламентирано задължение да предоставят информация, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

Съдът намира, че поисканата информация от жалбоподателя - да му се предостави достъп до преписката по образуваната със заповед № 513з-10009/21.11.2022 г. на зам.директор на СДВР проверка - следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания от органите на МВР. Чрез исканата информация жалбоподателят може да си състави мнение относно законосъобразното упражняване от директора на СДВР на дадената му от закона дисциплинарна власт.

В заключение, съдът приема, че отказът, обективиран в писмо на Директора на СДВР с рег. № 513000-20643/27.03.2023 г., е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл. 146 АПК, следва да бъде потвърден.

Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. Д. срещу писмо на Директора на СДВР с рег. № 513000-20643/27.03.2023 г., с което по направено от него искане с вх. № 513000-11421/16.02.2023 г. му е отказан достъп до преписка по дисциплинарна проверка, разпоредена със заповед № 513з-10009/21.11.2022 г. на зам.-директора на СДВР.

ОСЪЖДА Т. Г. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 200 (двеста) лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от уведомяването.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: